

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 23Co/146/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2114219150
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Jankovičová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2016:2114219150.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Iveta Jankovičová a členov senátu: JUDr. Daša Kontríková a JUDr. Ľubica Bundzelová, v právnej veci navrhovateľky: Q. G., narodená XX.X.XXXX, bytom I. XXXX/X, T., zastúpená: 1. Pacalaj, Palla a partneri, s.r.o., Námestie SNP 3, Trnava, IČO: 36 857 548, 2. JUDr. Koleničová, advokátka, Paulínska 20, Trnava, proti odporcovi: D. H., narodený X.X.XXXX, bytom N. XX, L. D., toho času W. F. XX, Česká republika, zastúpený: JUDr. Daniel Hudák, Dolný Val 11, Žilina, o určenie vlastníckeho práva, na odvolanie navrhovateľky proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 1. decembra 2015 č.k. 8C/152/2014-132 a odvolaní odporcu proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 1. decembra 2015 č.k. 8C/152/2014-132 v časti náhrady trov konania, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvého stupňa sa vo veci samej p o t v r d z u j e.

V časti náhrady trov konania sa rozsudok súdu prvého stupňa m e n í tak, že navrhovateľka je povinná zaplatiť odporcovi náhradu trov konania vo výške 1.529,26 eur na trovách právneho zastúpenia, k rukám právneho zástupcu odporcu, do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia

Navrhovateľka je povinná zaplatiť odporcovi náhradu trov odvolacieho konania v sume 116,16 eur k rukám právneho zástupcu odporcu, do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom prvostupňový súd návrh navrhovateľky, ktorým sa domáhala určenia, že je vlastníčkou nehnuteľností zapísaných na LV č. XXXX, vedenom Okresným úradom Hlohovec, katastrálny odbor, katastrálne územie T., pozemok parcela registra C, parcela č. 2817 o výmere 22 m², druh pozemku, zastavené plochy a nádvoría, pozemok parcela registra C, parcela č. 2821/1 o výmere 185 m², ostatné plochy, pozemok, parcela registra C, parcela č. 2821/2 o výmere 214 m², ostatné plochy vo veľkosti spoluvlastníckeho podielu 1/2, zamietol. Rozhodnutie s použitím ustanovení § 80 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku, § 630 a § 116 Občianskeho zákonníka vecne odôvodnil tým, že má za to, že navrhovateľka má naliehavý právny záujem na požadovanom určení vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, ktorá je predmetom tohto konania, keď existuje aktuálny stav objektívnej právnej neistoty medzi navrhovateľkou a odporcom, ktorý by bol ohrozením právneho postavenia navrhovateľky, a ktorý nemožno inými právnymi prostriedkami odstrániť. Súd si však ako predbežnú otázku musel vyriešiť otázku, či sú splnené podmienky na vrátenie daru, časti nehnuteľnosti, ku ktorej sa navrhovateľka domáha určenia vlastníckeho práva. Predpokladom úspešného uplatnenia práva darcu na vrátenie daru je veľký nevďak zo strany obdarovaného, prejavujúci sa v takom správaní, ktoré možno kvalifikovať za hrubé porušenie dobrých mravov, teda musí ísť o značnú intenzitu alebo sústavnosť v porušovaní dobrých mravov, a to v akomkoľvek časovom odstupe od právneho úkonu darovania. Ide o osobitné právo darcu, ktoré jeho smrťou zaniká. Ak darca uplatní toto právo, právny

vzťah z darovania zanikne okamžikom, keď dôjde prejav vôle k obdarovanému. K zániku tohto vzťahu dochádza na základe jednostranného právneho úkonu darcu voči obdarovanému za splnenia podmienok § 630 Občianskeho zákonníka. Ide v podstate o zvláštny prípad odstúpenia od zmluvy. Právny vzťah sa ruší od počiatku a účastníci konania sú si povinní vrátiť všetko, čo na základe darovania získali, resp. čo získal obdarovaný. K zániku darovacieho vzťahu citovaného ustanovenia dochádza na základe dvoch po sebe nasledujúcich právnych skutočnostiach a) hrubého porušovania dobrých mravov správaním sa obdarovaného voči darcovi, alebo členom jeho rodiny a b) jednostranného právneho úkonu adresovaného obdarovanému. Teda predpokladom úspešného uplatnenia takéhoto práva darcu na vrátenie daru, nie je len akékoľvek nevhodné správanie sa obdarovaného, alebo len samotná jeho nevďačnosť, ale také správanie sa, ktoré s ohľadom na všetky okolnosti konkrétneho prípadu, možno kvalifikovať ako hrubé porušenie dobrých mravov. Ide buď o porušenie značnej intenzity alebo porušovanie sústavné, alebo aj neposkytnutie potrebnej pomoci darcovi alebo iným osobám, ktorá povinnosť vyplýva buď z právnych noriem (napr. Zákona o rodine) alebo zo zmluvného vzťahu (lex contractus), pričom tieto osoby patria k členom rodiny darcu. Dobré mravy nie sú zákonom definované, ich obsah spočíva vo všeobecne platných normách morálky, pri ktorých je daný všeobecný záujem ich rešpektovania. Pojem „dobré mravy“ Občiansky zákonník nedefinuje, nakoľko podlieha spoločenskému vývoju a treba ich posudzovať vždy individuálne. Vo všeobecnosti ide o pravidlá morálneho charakteru, ako vzájomná slušnosť, ohľaduplnosť a vzájomné rešpektovanie. V konkrétnom prípade bolo potrebné zistiť, či správanie sa obdarovaného možno považovať za hrubé porušovanie dobrých mravov, ale vzhľadom na princíp vzájomnosti. To znamená, že je potrebné brať do úvahy a zhodnotiť aj správanie sa darcu (navrhovateľky), prípadne člena jeho rodiny (svedkyne G. G.), zistiť či sa tento sám prípadne nespráva voči obdarovanému v rozpore s dobrými mravmi. Akékoľvek nevhodné správanie sa obdarovaného, ani menej významné porušenie dobrých mravov, ešte nezakladá darcovi právo domáhať sa vrátenia daru. Predpokladom úspešnej požiadavky na vrátenie daru je len také správanie sa obdarovaného, ktoré s ohľadom na všetky okolnosti konkrétneho prípadu možno hodnotiť ako hrubé porušenie dobrých mravov, t.j. také správanie sa, ktoré s ohľadom na všetky okolnosti konkrétneho prípadu možno kvalifikovať ako hrubé porušenie dobrých mravov.

Okrem toho v súvislosti s aplikáciou ustanovenia § 630 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého darca sa môže domáhať vrátenia daru, ak sa obdarovaný správa k nemu alebo k členom jeho rodiny tak, že tým hrubo porušuje dobré mravy, treba rozlišovať medzi porušením právnej povinnosti (t.j. povinnosti vyplývajúcej zo zmluvy, zo zákona alebo z inej právnej skutočnosti) a správaním hrubo porušujúcim dobré mravy, pod ktorým možno rozumieť pravidlo morálneho charakteru všeobecne platné, ktorým sa uplatňuje a presadzuje vzájomná slušnosť, ohľaduplnosť a vzájomné rešpektovanie. Účelom ustanovenia § 630 Občianskeho zákonníka nie je postihnúť porušenie právnych povinností, ktorých splnenia, resp. nárokov zo zodpovednosti za nesplnenie sa možno domáhať inými prostriedkami právnej ochrany, ale umožniť vyvodenie zodpovednosti za porušenie morálnych pravidiel správania ako súhrnu určitých etických a kultúrnych noriem spoločnosti, ktoré sú uznávané všeobecne. Na základe vykonaného dokazovania súd zistil, že navrhovateľka ako darca, sa nemôže úspešne domáhať vrátenia daru, nakoľko v konaní nepreukázala, že by sa odporca ako obdarovaný správal voči nej, voči jej rodine, najmä sestre G. G., mame, spôsobom, ktorý možno hodnotiť ako hrubo porušujúci dobré mravy. V prvom rade súd skúmal a musel sa vysporiadať s tým, či navrhovateľka preukázala, že do dispozičnej sféry odporcu sa dostala výzva navrhovateľky na vrátenie daru. Ohľadom tejto skutočnosti súd vychádzal z podacieho lístka zo dňa 21. 7. 2011, v ktorom bol ako adresát označený odporca. Odporca síce poprel doručenie výzvy na vrátenie daru, avšak zároveň uviedol, že jeho sestra mala splnomocnenie na preberanie poštových zásielok, keďže pracoval v zahraničí. Súd vychádzal z vyjadrenia odporcu, ktorý iným spôsobom okrem vlastného tvrdenia nepreukázal, že na adrese označenej navrhovateľkou sa dňa 21. 7. 2011 nezdržoval, a teda mal za to, že sestra odporcu mu doručenie poštovú zásielku ako splnomocnená osoba skutočne odovzdala a teda sa dostala do dispozičnej sféry odporcu. Navrhovateľka výzvu na vrátenie daru odôvodnila tým, že odporca opustil jej sestru, pretože nadviazal intímny vzťah s inou ženou, v dôsledku čoho sa jej sestra psychicky zrútila, prestal splácať úver, ktorý spláca sestra G., aby banka neprikročila k sankciám, k realizácii záložného práva, čo by predstavovalo stratu strechy nad hlavou celej rodiny. V žalobnom návrhu ďalej navrhovateľka uviedla, že odporca na jej sestru vulgárne útočí, konkrétne telefonicky dňa 25. 3. 2014 jej vulgárne nadával a vyhrážal sa jej o čom vykonala oznámenie o priestupku na polícii dňa 27. 3. 2014. V súvislosti s konaním odporcu popísaným v súvislosti s telefonátom odporcu jej sestre G. G. dňa 25. 3. 2014, navrhovateľka nepreukázala doručenie výzvy na vrátenie daru do dispozičnej sféry odporcu v zmysle ustanovenia § 630 Občianskeho zákonníka. Pokiaľ ide o správanie sa odporcu a jeho konanie

označené navrhovateľkou ako konanie v rozpore s dobrými mravmi odôvodňujúce ňou požadovaného vrátenie daru a to konkrétne, že sestru navrhovateľky G. G. bezdôvodne opustil, že na ňu vulgárne útočí, že je spôsobil psychické problémy súd sa týmto tvrdením nestotožnil. V konaní mal preukázané, že sestra navrhovateľky a odporca ukončili svoj vzťah vo februári 2010, keď sa rozišli v zlom, pričom naposledy sa osobne stretli v januári 2010. Ukončenie vzťahu čo aj po viacerých rokoch, a aj zo strany jedného z partnerov nemožno považovať za konanie v rozpore s dobrými mravmi, keď v partnerských vzťahoch je možným vyústením rozchod, ak partneri už v budúcnosti nechcú naďalej tvoriť pár. Ďalej mal súd preukázané, že síce partnerský vzťah odporcu a G. G. bol vo februári 2010 ukončený, avšak aj po ukončení ich partnerského vzťahu zostali medzi nimi nevyriešené majetkové otázky dotýkajúce sa predovšetkým vlastníckeho práva k rozostavanému rodinnému domu stavanému na pozemkoch, ktoré sú predmetom tohto konania, ktoré darovala navrhovateľka odporcovi ako aj G. G. darovacou zmluvou v roku 2008. A práve rozdielne predstavy oboch o riešení sporných majetkových otázok, aj neschopnosť sa dohodnúť od roku 2010, ako aj následok uvedeného na prebiehajúce súdne spory na Okresnom súde Piešťany sp. zn. 8C/361/2012 (o zrušení a vyporiadaní podielového spoluvlastníctva), na Okresnom súde Žilina sp. zn. 10C/115/2014, ako aj tento prebiehajúci spor, jednoznačne mali a majú vplyv na ich vzájomné vzťahy ako aj spôsob ich komunikácie a v neposlednom rade ovplyvňujú záujmy navrhovateľky a jej rodiny. Situáciu ohľadom riešenia nevyriešených majetkových otázok medzi odporcom a G.K. ovplyvňuje aj skutočnosť, že v súvislosti s výstavbou ich rodinného domu na darovaných pozemkoch navrhovateľkou, si odporca zobral dňa 27. 4. 2009 úver s dobou splácania 20 rokov, ale predovšetkým skutočnosť, že navrhovateľka ako záložka uzavrela dňa 27. 4. 2009 záložnú zmluvu, ktorou bol založený rodinný dom s. č. XXXX postavený na parcele č. 2818, garáž bez s. č. ako aj pozemky všetko zapísané na LV č. XXX, katastrálne územie T., keď v založenom rodinnom dome žije G.K. a rodičia, na zabezpečenie pohľadávky voči odporcovi v súvislosti s úverom na výstavbu rodinného domu. Súd mal preukázané, že od rozchodu G.K. a odporcu za účasti aj ich právnych zástupcov prebiehali mimosúdne rokovania, čo mal súd preukázané výpoveďou účastníkov konania ako aj listinnými dokladmi, ktoré však neboli úspešné, a preto títo naďalej vedú súdne konania. Zainteresovaní do riešenia ich majetkových vzťahov boli aj ďalšie osoby a to napr. manžel svedkyne C. E., ktorý mal tiež záujem na seba prevziať dlh odporcu na jeho úvere, avšak uvedené sa nemohlo uskutočniť, keďže tento nespĺňal podmienky banky, rovnako ako aj G.K.. Z uvedeného mal súd preukázané, že v komunikácii medzi odporcom a G.K. po rozchode sa týkala vyriešenia si sporných majetkových otázok. Súd nepovažoval za preukázané, že psychické problémy, kvôli ktorým G.K. navštevovala psychiatrickú ambulanciu MUDr. M. zapríčinil odporca svojím správaním sa voči G.K. a teda súd nepovažoval ani za preukázané, že uvedené chovanie odporcu bolo v rozpore s dobrými mravmi. Odporca nemal vo vzťahu k navrhovateľke právnu ani zmluvnú povinnosť, ktorú by zanedbal. Je pravdou, že podľa čl. 4 základných zásad Zákona o rodine všetci členovia rodiny majú povinnosť vzájomne si pomáhať a podľa svojich schopností a možností zabezpečovať zvyšovanie hmotnej a kultúrnej úrovne rodiny, avšak súd dáva do pozornosti, že uvedená zásada sa viaže k rodine založenej manželstvom ako základnej bunke spoločnosti (čl. 2).

Pokiaľ ide o skutočnosť, že odporca mal porušiť dobré mravy tým, že prestal po rozchode splácať úver, s tým sa súd nestotožnil, keď aj prípadné nesplácanie úveru dlžníkom nemožno považovať za konanie v rozpore s dobrými mravmi. V konaní nebolo potrebné zisťovať či medzi odporcom a G.K. existovala dohoda o tom, že táto bude namiesto odporcu splácať úver. Súd mal preukázané, že úver splácala G.K. a nie odporca, a to výpoveďami účastníkom konania, svedkyne G.K., listinnými dokladmi, rozsudkom Okresného súdu Žilina. Jedine odporca je v zmysle úverovej zmluvy zo dňa 27. 4. 2009 ako dlžník povinný úver splácať a nesie zodpovednosť v prípade nesplácania úveru. Je síce pravdou, že nehnuteľnosti vo vlastníctve navrhovateľky, vrátane rodinného domu sú zaťažené záložným právom na zabezpečenie pohľadávky veriteľa v zmysle úverovej zmluvy, avšak realizácii záložného práva predchádzajúce kroky veriteľa za účelom plnenia si povinností dlžníka, napr. formou dohody o zrážkach zo mzdy a podobne. G.K., ktorá platila splátky úveru za odporcu, podľa jej tvrdenia z donútenia, využila svoje právo a ich zaplata sa voči odporcovi domáhala súdnou cestou, keď v zmysle ustanovenia § 630 Občianskeho zákonníka nie je postihnúť porušenie právnych povinností, ktorých splnenia sa možno domáhať inými prostriedkami právnej ochrany. Navrhovateľka v konaní nepreukázala žiadnym spôsobom, že by odporca bol G.K. vyzvaný na platenie splátok úveru, naopak z vykonaného dokazovania vyplynulo, okrem toho, že úver odporcu splácala, že jedným bodom z novej dohody medzi odporcom a G.K. mal byť jej záväzok, že prevezme úver odporcu. Ďalej v konaní nepreukázala, že by banka ako veriteľ realizovala akékoľvek kroky smerujúce k výkonu záložného práva v zmysle záložnej zmluvy. K uvedenému súd ešte poukázal na to, že právny úkon nie je urobený slobodne (nedostatok slobody vôle), ak účastník koná pod nedovoleným nátlakom zo strany druhého účastníka,

alebo aj zo strany tretej osoby, ak o tom druhý účastník vedel a aj to využil. Takýmto nátlakom môže byť priame fyzické donútenie alebo bezprávná vyhrážka. Pri fyzickom donútení je vôľa konajúceho účastníka nahradená vôľou donucovateľa. Bezprávná (protiprávna) vyhrážka je psychické donútenie takej intenzity, že vzbudzuje dôvodný strach u konajúceho účastníka. Psychické donútenie sa stotožňuje z bezprávnou vyhrážkou a vyvoláva neplatnosť právneho úkonu len v prípade, keď je protiprávne, a teda sa vynucuje niečo, čo takto nemožno vynucovať. Aj hrozba trestným stíhaním, ktoré by bolo v podstate oprávnené, ak by sa takouto hrozbou chcelo dosiahnuť uzavretie zmluvy, je bezprávnou vyhrážkou a predmetná zmluva by bola neplatná. Ďalej musí bezprávná vyhrážka vzbudzovať dôvodnú obavu z úkonu toho, kto hrozí, pričom treba optimalizovať vzťah medzi okolnosťami vyvolávajúcimi dôvodnú obavu a subjektom, ktorý je pod ich tlakom. A nakoniec musí byť bezprávná vyhrážka adresná, to znamená, že smeruje voči tomu, na kom sa právny úkon vynucuje. Vo vzťahu k splácaniu úveru G.K. nebola bezprávná vyhrážka preukázaná.

Priestupkové konanie týkajúce sa obsahu telefonátu zo dňa 25. 3. 2014 nebolo ukončené. Svedkyne v konaní aj navrhovateľka zhodne uvádzali obsah vyjadrenia odporcu pre G.K. v telefonickom rozhovore, avšak odporca uvedené poprel. Pokiaľ ide o svedkyne a navrhovateľku jedná sa o sestry, ktoré ako blízke osoby a minimálne G.K., má záujem na kladnom vyriešení tohto sporu. A teda súd nepovažoval tvrdenie svedkyne C. E. za vierohodné, pričom aj svedkyne uviedli, že hovor dňa 25. 3. 2014 nebol na hlasitý odposluch a teda ani navrhovateľka nebola účastníkom telefonického hovoru. Jedine G.K. a odporca boli priamymi aktérmi hovoru. Okrem vyjadrenia sa odporcu voči G.K. v telefonáte dňa 25. 3. 2014, ktoré navrhovateľka subjektívne vyhodnotila ako vyhrážanie sa odporcu navrhovateľke, iné podľa vyjadrenia svedkyne G.K. a to, že „nech platí úver, inak príde o strechu nad hlavou“, súd nepovažol za vyhrážanie sa, resp. psychický nátlak. Obsah vyjadrenia z hovoru zo dňa 25. 3. 2014 súd nepovažoval za preukázaný a teda nemal preukázanú hrozbu ublíženia na zdraví. Ani navrhovateľka, ani svedkyňa G.K. v konaní netvrdili, že okrem telefonátu zo dňa 25. 3. 2014 by sa bol odporca rovnakým spôsobom vyjadroval kedykoľvek predtým ani potom na adresu G.K.. Naopak z dokazovania vyplynulo, že po hovore zo dňa 25. 3. 2014 odporca s G.K. nekomunikoval. Uvedené podľa názoru súdu nedosahuje taký stupeň intenzity, ktorý by odôvodňoval správanie odporu ako porušenie dobrých mravov. V konaní nebolo taktiež preukázané, že zhoršený zdravotný stav matky navrhovateľky by spôsobilo správanie sa odporcu voči G.K.. Navrhovateľka aj svedkyňa C. E. sa vyjadrovali o tom akým spôsobom komunikoval odporca s G.K., avšak z vykonaného dokazovania vyplynulo, že tieto neboli nikdy osobne prítomné pri vzájomnej komunikácii odporcu a G.K.. Informácie uvádzané v konaní o komunikácii mali sprostredkované od G.K., ktorá sa osobne naposledy stretla s odporcom v januára 2010. Ďalej mal súd preukázané, že potom ako sa odporca s G.K. rozišli t. j. od februára 2010 ku dňu rozhodovania súdu nebolo voči odporcovi, okrem oznámenia priestupku v súvislosti s telefonátom zo dňa 25. 3. 2014, začaté iné priestupkové konanie, resp. podané trestné oznámenie, v súvislosti s jeho správaním sa voči G.K., prípadne inému členovi rodiny navrhovateľky.

Podľa článku 31 Európskej sociálnej charty Oznámenie Ministerstva zahraničných vecí Slovenskej republiky č. 273/2009 Z.z. (za Slovenskú republiku bola charta podpísaná 18. novembra 1999), Právo na bývanie, na zabezpečenie účinného výkonu práva na bývanie sa zmluvné strany zavazujú prijať opatrenia určené na: 1. podporu prístupu k bývaniu na primeranej úrovni, 2. predchádzanie bezdomovstvu a jeho zníženie s cieľom jeho postupného odstránenia, 3. sprístupnenie ceny bývania tým, ktorí sú bez dostatočných zdrojov.

Podľa ustanovenia článku 8 odseku I Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných práv a slobôd, publikovaného pod č. 209/1992 Zb., každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydlia a korešpondencie.

Tvrdenie navrhovateľky, že odporca svojím správaním, v súvislosti s ktorým žiada vrátenie daru, ohrozuje právo na bývanie navrhovateľky a členov jej rodiny, v konaní nebolo preukázané, keď súd má za to, že v prípade odporcu sa nejedná o konanie, ktorým by hrubým spôsobom porušoval dobré mravy, a teda ani neohrozil právo na bývanie, na ktoré navrhovateľka poukazovala. Súd uvedomujúc si morálny aspekt vzťahu medzi procesnými stranami uvádza, že i pre prípad extrémne záporného vývinu vzťahu medzi nimi a z toho vyplývajúcich subjektívnych pocitov navrhovateľky, tieto skutočnosti pre právne hodnotenie stavu veci nie sú relevantné. Na základe vyššie uvedeného teda súd vyhodnotil, že správanie sa odporcu ako obdarovaného nenieslo v čase rozhodnom, teda v čase vyhlásenia navrhovateľky na vrátenie daru, resp. ku dňu rozhodovania súdu znaky vyžadované na vrátenie daru zákonom, teda že

by svojím konaním vo vzťahu k navrhovateľke, resp. k členom jej rodiny hrubo porušoval dobré mravy v intenzite, ktorá je porovnateľná napr. s fyzickým násilím, hrubými urážkami, či neposkytnutím pomoci vyplývajúcej z právnych noriem alebo zmluvného vzťahu, nepreukázala, že by k zhoršeniu vzťahov nedošlo vzájomne, ale len z dôvodu správania sa odporcu. Predkladaná lekárska správa o zdravotnom stave G.K. síce preukázala zhoršenie zdravotného stavu G.K. (sestry) pred rokom 2011, kedy o vrátenie daru požiadala, avšak predmetné nemožno pripísať na ťarchu odporcu v súvislosti s rozchodom s G.K., resp. jeho správaním sa, keď podľa vyjadrenia G.K. sa s odporcom rozišla cez sms-ku z dôvodu jeho nevery. Lekárska správa o zdravotnom stave matky navrhovateľky nebola predložená. Vzhľadom na vyššie citované zákonné ustanovenia a zistený skutkový stav súd návrh zamietol, keď mal za to, že síce navrhovateľka mala na požadovanom určení naliehavý právny záujem, avšak neboli splnené kumulatívne podmienky v zmysle ustanovenia § 630 Občianskeho zákonníka, t.j. podmienky na vrátenie daru odporcom ako obdarovaným, čo si súd musel vyriešiť ako predbežnú otázku, preto súd návrh ako nedôvodný zamietol.

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa ustanovenia § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, keď odporca mal v konaní celkový úspech, preto mu súd priznal náhradu trov konania ako náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 784,47 eur

za 6 úkonov právnej pomoci

príprava a prevzatie zo dňa 3. 10. 2014 (JUDr. Jozef Bičan)

pisomné podanie na súd zo dňa 29. 10. 2014 (JUDr. Jozef Bičan)

účasť na pojednávaní dňa 12. 2. 2015 (JUDr. Jozef Bičan)

účasť na pojednávaní dňa 28. 4. 2015 (JUDr. Jozef Bičan) účasť na pojednávaní dňa 10. 9. 2015 (JUDr. Daniel Hudák) účasť na pojednávaní dňa 1. 12. 2015 (JUDr. Daniel Hudák)

6 x á 61,81 eur, 2 x á 8,04 eur, 4 x á 8,39 eur, náhrada straty času za účasť na pojednávaní dňa 12. 2. 2015 cesta Trenčín - Trnava a späť 4 polhodiny, dňa 28. 4. 2015 cesta Trenčín - Trnava a späť 4 polhodiny, dňa 10. 9. 2015 cesta Žilina - Trnava a späť 6 polhodín, dňa 1. 12. 2015 cesta Žilina - Trnava a späť 6 polhodín x á 13,98 eur v zmysle ustanovení § 10 ods. 1, § 13a, § 15, § 16 ods. 3, ods. 4, § 17 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z. z; cestovné za použitie motorového vozidla EČ TN 155DJ v zmysle § 16 ods. 4 vyhlášky č. 655/2004 Z. z, zákona č. 283/2002 Z. z., Opatrenia MPSVaR č. 181/2008 Z. z. za účasť na pojednávaní dňa 12. 2. 2015 cesta Trenčín - Trnava a späť/ 1 x 150 km x 0,183 € + náhrada za pohonné hmoty 7,7l/100 km x 150 km x 1,192 eur, za účasť na pojednávaní dňa 27. 4. 2015 cesta Trenčín - Trnava a späť/ 1 x 150 km x 0,183 € + náhrada za pohonné hmoty 7,7l/100 km x 150 km x 1,36 eur. Celkovo súd vyčíslil a priznal odmenu vo výške 784,47 eur (6x61,81 eur + 2x8,04 eur + 4 x 8,39 eur + 20 x 13,98 eur + 41,21 + 43,16 eur), uložil podľa ustanovenia § 149 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku zaplatiť právnomu zástupcovi odporcu JUDr. Danielovi Hudákovi. Právny zástupca odporcu nepredložil doklad o tom, že motorové vozidlo zn. Škoda Rapid Spaceback, za ktoré sú uplatnil náhradu cestovného za účasť na pojednávaní dňa 10. 9. 2015 a dňa 1. 12. 2015 patrí právnomu zástupcovi JUDr. Danielovi Hudákovi, a preto súd nepriznal požadovanú náhradu cestového (amortizácia a cena za pohonné hmoty). Právny zástupca odporcu nepredložil doklad o tom, že motorové vozidlo zn. BMW, za ktoré si uplatnil náhradu cestovného odporcu za účasť na pojednávaní dňa 12. 2. 2015, dňa 27. 4. 2015, dňa 10. 9. 2015 a dňa 1. 12. 2015 patrí odporcovi, a preto súd nepriznal požadovanú náhradu cestového vo výške 583,75 eur (amortizácia a cena za pohonné hmoty).

Podľa ustanovenia § 7 ods. 4 zákona č. 282/2002 Z. z. v platnom znení náhrada za spotrebované pohonné látky patrí zamestnancovi podľa cien pohonných látok prepočítaných podľa spotreby pohonných látok (ďalej len "spotreba") uvedenej v technickom preukaze cestného motorového vozidla alebo v osvedčení o evidencii cestného motorového vozidla (ďalej len "technický preukaz"), ods. 5 cenu pohonnej látky preukazuje zamestnanec dokladom o kúpe pohonnej látky, z ktorého je zrejma súvislosť s pracovnou cestou (ďalej len "doklad o kúpe"). Ak zamestnanec preukazuje cenu pohonnej látky viacerými dokladmi o kúpe, cena pohonnej látky sa môže vypočítať aritmetickým priemerom preukázaných cien. Ak zamestnanec nepreukáže cenu pohonnej látky dokladom o kúpe, na výpočet sa použije cena pohonnej látky, ktorá platila v čase nástupu na pracovnú cestu zistená Štatistickým úradom Slovenskej republiky (ďalej len "štatistický úrad").

Pokiaľ ide o cenu za pohonné hmoty, právny zástupca odporcu nepredložil doklad o ich zakúpení zo dňa 12. 2. 2015 a žiadal priznať cenu 1,19 eur za liter. Súd mal preukázanú cenu pohonných hmôt zverejnených na www.statistics.sk /Štatistický úrad SR/ za deň 12. 2. 2015 v sume 1,192 eur za liter / B 95/, z ktorej vychádzal. Pokiaľ ide o cenu za pohonné hmoty, právny zástupca odporcu nepredložil

doklad o ich zakúpení zo dňa 27. 4. 2015 a žiadal priznať cenu 1,36 eur za liter. Súd mal preukázanú cenu pohonných hmôt zverejnených na www.statistics.sk /Štatistický úrad SR/ za deň 27. 4. 2015 v sume 1,36 eur za liter /B 95/, z ktorej vychádzal.

Proti tomuto rozhodnutiu podala prostredníctvom svojho právneho zástupcu odvolanie navrhovateľka, a to v celom rozsahu, najmä z dôvodov, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, že doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Uviedla, že súd nesprávne a nespravodlivo vyhodnotil správanie sa odporcu, keď v odôvodnení rozhodnutia na strane 12 uviedol, že odporca neohrozil právo na bývanie navrhovateľky a jej rodiny. S uvedeným sa nemožno stotožniť, nakoľko bolo preukázané, že odporca si neplnil svoje úverové záväzky a tieto bola nútená uhrádzať sestra navrhovateľky za pomoci navrhovateľky ako aj jej celej rodiny. Navrhovateľka si je vedomá toho, že obvykle neplnenie si úverových záväzkov nemožno hodnotiť ako hrubé porušenie dobrých mravov, avšak každý prípad je potrebné riešiť a vyhodnotiť jednotlivo a všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti. Je potrebné sa vcítiť do situácie rodiny, ktorá bola vystavená napospas ľubovôle odporcu a neuhrádzania si svojich záväzkov, celá rodina musela zaspávať s pocitom, že ak každý mesiac neuhradia splátku za odporcu ľahko sa môže stať, že sa všetci ocitnú na ulici. Stalo sa, že aj 3 mesiace splátka nebola uhradená a vznikla nie teoretická ale reálna hrozba straty strechy nad hlavou, a to len preto, lebo odporca, aj keď úver nesplácal, nemal ani o čo prísť. Úmyselne vystavil rodinu navrhovateľky ako aj navrhovateľku samotnú reálnej strate bývania rodičovského domu, ku ktorému majú všetci vrátane matky navrhovateľky silné citové puto. To, že išlo o úmyselné konanie odporcu, preukazuje aj jeho vyjadrenie na pojednávaní dňa 10.9.2015, kedy sám uviedol, že aj napriek tomu, že už uhradil nejaké splátky úveru, navrhovateľku ani jej rodinu o tom neupovedomil, čím len predlžoval trápenie celej rodiny. Taktiež konštatovanie súdu, že zlý zdravotný stav matky navrhovateľky nemožno spájať s konaním odporcu, nie je správne, nakoľko objektívnym tvrdením je, že ak niekto prežíva každodenný stres zo strachu zo straty bývania, v ktorom ste prežili prakticky celý život, je evidentné, že sa takáto situácia prejaví ako na psychickom tak na fyzickom zdraví. Súd tiež konštatoval, že sestra navrhovateľky G. nevyzvala odporcu na splácanie úveru, avšak odporca veľmi dobre vedel aj od navrhovateľky ako aj od sestry navrhovateľky, že predmetný úver splácať má on a koniec koncov samotná žaloba bola podaná ešte v roku 2014, pričom odporca aj napriek tomu, že vedel, že je jedným z dôvodov podanej žaloby je skutočnosť, že neplatí úver, úver aj tak nezačal splácať. Svedeckými výpoveďami ako aj lekárskou správou bolo preukázané, že po rozchode sestry navrhovateľky s odporcom sa zhoršil aj psychický stav sestry navrhovateľky G.. Súd prvého stupňa len konštatoval, že keď sa sestra navrhovateľky rozišla s odporcom cez sms-ku, nemožno predmetné pripísať na ľarchu odporcu. Navrhovateľka jasne prezentovala, že dôvodom zlého psychického stavu jej sestry nebol rozchod sám o sebe, ale bolo to následné vulgárne a šikanózne správanie sa odporcu voči jej sestre G., čo bolo preukázané svedeckými výpoveďami. Taktiež nemožno prihliadať na odôvodnenie a konštatovanie súdu, že pokiaľ ide o svedecké výpovede sestier navrhovateľky a navrhovateľky samej, tak ide o blízke osoby a preto vyhodnotil ich výpovede ako nevieryhodné, čo je v rozpore s judikatúrou Najvyššieho súdu. Čo sa týka telefonátu zo dňa 25.3.2014 svedkovia ako aj navrhovateľka potvrdili, že išlo zo strany odporcu o vyhrážanie sa a že na všetkých zúčastnených pri telefonáte pôsobil rozhovor zastrešujúco a vyvolal dôvodnú obavu o život a zdravie sestry navrhovateľky G.K.. Tiež nemožno vyhodnotiť, že vyjadrenie odporcu v telefonáte, vrátane vulgárnych nadávok, je len na základe subjektívneho pocitu vyhodnoteného G.K. ako vyhrážanie. Má za to, že akákoľvek tretia osoba by vyhodnotila takýto telefonát ako vyhrážajúci sa a v každom by vyvolal strach o svoj život a zdravie. Svedkyňa E. sa tiež vyjadrila, že osobne videla aké vulgárne SMS-ky posielal odporca sestre navrhovateľky G., pričom od tohto súd prvého stupňa abstrahoval. Nemožno tiež súhlasiť s tvrdením súdu, že prebiehajúce konania medzi sestrou navrhovateľky G. v Piešťanoch a v Žiline, by malo byť na ľarchu navrhovateľky, keď súd konštatuje, že tieto konania majú jednoznačne vplyv na spôsob komunikácie a vzájomné vzťahy. Toto ešte nedáva odporcovi právo, aby sa voči sestre navrhovateľky správal tak vulgárne ako doposiaľ a tiež ho to neoprávňuje k tomu, aby sa sestre navrhovateľky vyhrážal a už vôbec ho prebiehajúce konania neopravňujú ani neospravedlňujú v tom, že vystavil rodinu navrhovateľky a navrhovateľku dlhodobému obrovskému stresu a nervozite, ktoré sa v konečnom dôsledku prejavili aj na psychickom a fyzickom zdraví sestry navrhovateľky G. a matky navrhovateľky. Má za to, že úsudok súdu bol ovplyvnený práve tým, že medzi sestrou navrhovateľky a odporcom prebiehajú aj iné konania a súd sa koniec koncov aj vyjadril vo svojom odôvodnení na pojednávaní dňa 1.12.2015 v tom zmysle, že podanie žaloby v konaní 8C/152/2014 nemá byť prostriedkom riešenia

majetkových sporov prebiehajúcich v Piešťanoch alebo v Žiline. Navrhovateľka dôrazne popiera, že by bola motivovaná podať túto žalobu v dôsledku prebiehajúcich konaní. Má za to, že v konaní bolo dostatočne preukázané, že odporca sa k sestre navrhovateľky G. správal hrubo, resp. používal v komunikácii s ňou opakovane hrubé narážky v spoločnosti absolútne neakceptovateľné, pričom G.K. sa voči odporcovi takéhoto konania nedopustila a ani takéto konanie nevyvolala. S ohľadom na všetky okolnosti konkrétneho prípadu možno kvalifikovať správanie sa odporcu ako hrubé porušenie dobrých mravov, pričom išlo o porušenie sústavné a značnej intenzity. Vzhľadom na uvedené navrhuje, aby odvolací súd zmenil rozsudok Okresného súdu v Trnave a to tak, aby určil, že navrhovateľka je výlučnou vlastníčkou spoluvlastníckeho podielu o veľkosti 1/2 vzhľadom k celku na nehnuteľnostiach: - pozemok parcela registra „C“, parcela č. 2817 o výmere o výmere 22 m², druh pozemku - zastavené plochy a nádvorcia; pozemok parcela registra C, parcela č. 2821/1 o výmere 185 m², druh pozemku - ostatné plochy; pozemok parcela registra C, parcela č. 2821/2 o výmere 214 m², druh pozemku - ostatné plochy, všetko zapísané na LV č. XXXX, vedenom Okresným úradom Hlohovec, katastrálny odbor pre katastrálne územie T., obec T., okres Hlohovec a zároveň si uplatnila aj právo na náhradu trov prvostupňového i odvolacieho konania.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa, a to v časti náhrady trov konania podal odvolanie odporca. Uviedol, že súd nepriznal náhradu cestovného za účasť na pojednávaní dňa 10.9.2015 a 1.12.2015 jeho právneho zástupcu s tým, že nebolo preukázané, že osobné motorové vozidlo Škoda Rapid Spaceback, ktorým boli ich cesty vykonané, patrí právneho zástupcu JUDr. Hudákovi. V tejto súvislosti poukazuje na skutočnosť, že úlohou súdu je v zmysle § 142 ods. 1 O.s.p. posudzovať účelnosť trov potrebných na bránenie práva účastníka konania, pričom skutočnosť, či je osoba, ktorá na cestu do miesta konania pojednávania použila určitý dopravný prostriedok, aj je jeho vlastníkom, je v tomto prípade irelevantná, nakoľko od neho nie je závislá konkrétna výška cestovného. Tá sa určuje podľa hodnôt akými sú počet kilometrov, spotreba paliva a cena za jeden liter paliva v danom čase. Všetky tieto hodnoty boli súdu preukázané, čo v odôvodnení rozsudku ani nepopiera. Žiaden právny predpis pritom nestanovuje povinnosť preukázať vlastnícke právo k osobnému motorovému vozidlu, ktorým daná osoba pricestovala na pojednávanie rovnako ako ani nie je nikde určené, že táto osoba musí byť vlastníkom daného osobného motorového vozidla. Z tohto dôvodu bola súdu k podaniu, ktorým boli vyčíslené trovy konania, doložená fotokópia tej strany technického preukazu použitého vozidla, z ktorej vyplývajú informácie dôležité pre správne vypočítanie výšky cestovného - t. j. ceny paliva a amortizácie. Preto rozhodnutie súdu, tak ako bolo vydané a odôvodnené v tomto prípade by bolo neprimerane nespravodlivé a obmedzujúce, nakoľko by každý advokát musel jazdiť na pojednávania a iné úkony mimo miesta svojho sídla len na svojom vlastnom osobnom motorovom vozidle, pričom ak by žiadne nevlastnil musel by používať prostriedky hromadnej dopravy, čo by bolo tak časovo a mnohokrát aj logisticky náročné. Vzhľadom k uvedenému poukázal na to, že prikladá zmluvu o nájme dopravného prostriedku, v zmysle ktorej sú jeho právni zástupcovia oprávnení používať na svoje pracovné cesty osobné motorové vozidlo zn. Škoda Rapid Spaceback, ev. č. ZA 298GC. Ďalej uviedol, že súd nepriznal náhradu trov konania titulom cestovného, ktoré mu vznikli ako účastníkovi konania v súvislosti s cestami na pojednávania. Tak ako v predchádzajúcom bode odvolania má za to, že nie je úlohou súdu posudzovať, či bol vlastníkom osobného motorového vozidla, na ktorom sa vždy na pojednávanie dostavil, ale to, že cestovné bolo vyčíslené správne s prihliadnutím na údaje vyplývajúce s dokladov priložených k vyčísleniu. Vzhľadom k uvedenému žiada, aby odvolací súd odvolaniu vyhovel a napadnuté rozhodnutie zmenil tak, že mu prizná náhradu trov konania v celom rozsahu, tak ako boli vyčíslené v podaní zo dňa 3.12.2015 a zároveň žiadal aj náhradu trov odvolacieho konania vo výške 51,74 eur.

K odvolaniu navrhovateľky sa vyjadril odporca prostredníctvom svojho právneho zástupcu. Uviedol, že v odvolaní navrhovateľka vytýka súdu prvého stupňa, že vec nesprávne právne posúdil, že dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a že doteraz zistený skutkový stav neobstojí, nakoľko sú tu ďalšie dôkazy alebo skutočnosti, ktoré doteraz neboli uplatnené. Minimálne posledné dva dôvody však nijako bližšie nešpecifikuje, nepoukazuje na konkrétne vady konania ani nepredkladá žiadne nové dôkazy, ktoré doposiaľ nebolo možné predložiť, preto takéto vymenovanie dôvodov bez bližšej konkretizácie považuje za účelové a irelevantné. Opakuje to, čo tvrdil počas celého konania a síce, že sama sestra navrhovateľky G.K. prejavila vôľu sama splácať splátky úveru ako reakciu na možnosť vyporiadania majetkových vzťahov k domu, ktorý začali stavať na pozemku, ktorý bol darom, vrátenia ktorého sa navrhovateľka v tomto konaní domáha. To znamená, že nie je pravdou, že k splácaniu splátok

zo strany G.K. po ich rozchode došlo z dôvodu, že by tieto splátky nehradil, ale z dôvodu, že sa rozhodla ich splácať ona s tým, že dom, ktorý sa začal stavať by pripadol do jej výlučného vlastníctva. Táto skutočnosť vyplýva aj z dôkazov SMS správ od G.K., kde píše, že splátky uhradí. Naopak navrhovateľka nijako nepreukázala opak, t. j. že by on niekedy G.K. písal vulgárne a výhražné správy, alebo že by ich jej boli doručované dokumenty z banky ako veriteľa týkajúce sa omeškania so splácaním a možnosti začatia výkonu záložného práva na dom navrhovateľky. To znamená, že sa stotožňuje s konštatovaním navrhovateľky uvedenom v odvolaní, že každý prípad neplnenia úverových záväzkov je potrebné pre posúdenie, či nie je hrubým porušením dobrých mravov riešiť a vyhodnotiť jednotlivo, avšak má za to, že prvostupňový súd túto povinnosť v predmetnom konaní náležite splnil a správne ju vyhodnotil tak, že nejde o hrubé porušenie dobrých mravov práve z dôvodov, že nikdy nenastala bezprostredná a reálna hrozba toho, že by rodina navrhovateľky prišla o strechu nad hlavou. Má za to, že tvrdenia o tom, že z dôvodu každodenného stresu zo strachu o stratu strechy nad hlavou došlo k vážnemu stavu matky navrhovateľky ako aj o tom, že rodina navrhovateľky má silné citové puto k danému domu sú zámerne vyfabulované, nadnesené s cieľom vykresliť situáciu oveľa negatívnejšie, než je v skutočnosti. Rodine navrhovateľky sa nikdy nevyhrážal tým, že príde o strechu nad hlavou, tieto skutočnosti sú len tvrdením navrhovateľky a neboli nijako v konaní preukázané. Poukazuje na to, že výkon záložného práva k nehnuteľnosti je posledným prostriedkom, ktorý môže veriteľ využiť pre zabezpečenie úhrady svojej pohľadávky, ak sú neúspešné všetky ostatné možnosti, pričom v danom prípade, ak by skutočne omeškanie so splácaním úveru bolo také vážne, veriteľ by pristúpil napríklad k zrážkam z jeho mzdy, k čomu nikdy nedošlo. Okrem toho so zriadením záložného práva na určitej nehnuteľnosti musí súhlasiť jej vlastník s tým, že už týmto krokom sa vystavuje určitému riziku, ktoré však na seba berie dobrovoľne. Nebolo tomu inak ani v predmetnom prípade. Na druhej strane je pritom zaujímavá argumentácia navrhovateľky, že neupovedomil ju a jej rodinu o tom, že v roku 2015 opätovne začal splácať splátky on, čím predlžoval trápenie celej rodiny. Nemyslí si však, že by bolo jeho povinnosťou oznamovať týmto ľuďom jeho platby, podstatné je, že tieto platby vykonal, čo nasvedčuje tomu, že rodinu navrhovateľky nikdy nevystavil nebezpečenstvu straty bývania. Rovnako tvrdenie navrhovateľky, že splátky dlhodobo nesplácala a začal ich platiť až v roku 2015 účelovo pre účely tohto konania je úplným výmyslom, nakoľko jediným dôvodom, prečo opätovne začal splátky úveru platiť on, hoci boli s G.K. dohodnutí, že ich bude platiť ona a táto skutočnosť sa zohľadní pri vyporiadaní domu, ktorý spolu mali stavať a na ktorý bol úver vzatý, bolo to, že táto osoba podala žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia. Takže nie on, ale G.K. porušila ich dohodu a zachovala sa v rozpore s dobrými mravmi. Ďalej sa navrhovateľka odvoláva aj na to, že súd pri rozhodovaní nevzal do úvahy jeho údajné vulgárne a šikanózne správanie voči sestre navrhovateľky G.K.. Opätovne poukazuje na to, čo súd aj konštatoval v odôvodnení rozsudku, že takéto správanie nebolo v priebehu konania preukázané, už vôbec nie je konanie dlhodobé a takej intenzity, ako sa vyžaduje na to, aby bolo považované za hrubý rozpor s dobrými mravmi. Nepotvrdzujú ho relevantne ani výpovede svedkov, pričom ide o blízkych rodinných príslušníkov G.K., majetkovo zainteresovaných v tomto spore ako aj v spore o vyporiadanie podielového spoluvlastníctva vedenom na Okresnom súde Piešťany, nakoľko ide navyše o informácie, ktoré sa do ich dispozície dostali sprostredkované od G.K.. Jej zlý psychický stav nemôže byť spôsobený jeho komunikáciou s ňou, nakoľko od rozchodu nie sú prakticky v žiadnom kontakte, nemá dôvod ju kontaktovať a vyhrážať sa jej, naopak, mal vždy záujem veci riešiť dohodou, nakoľko má vlastnú rodinu a zbytočné konflikty zaťažujú aj ju. S protistranou je však dohoda náročná, keďže si G.K. chce ponechať dom i pozemky vo svojom výlučnom vlastníctve, ale zároveň nerobí nič preto, aby prevzala úver na svoju osobu, ktorý spočiatku aspoň splácala, avšak teraz už popiera aj dohodu o tom, že ho bude splácať ona. Vzhľadom na uvedené skutočnosti má za to, že súd rozsudkom zo dňa 1.12.2015 vo veci samej rozhodol správne, zohľadnil všetky skutočnosti a dôkazy v konaní uvedené a predložené a tieto posúdil tak, že z jeho strany nedošlo k hrubému porušeniu dobrých mravov, ktoré by boli dôvodom pre vrátenie daru a vyhovie návrhu navrhovateľky. K trovám konania uviedol, že náhrada trov konania sa nepriznáva advokátovi, ale jemu ako odporcovi a formulácia k rukám právneho zástupcu vyjadruje len miesto plnenia, tzn. že náhrada trov sa v určitej výške pozostávajúcej zo všetkých účelne a reálne vynaložených trov konania z jeho strany počas celého konania priznáva jemu s tým, že miestom platby je účet jeho právneho zástupcu, pričom následne z jeho strany dôjde k vyúčtovaniu predmetných trov, čo však nie je záležitosťou protistrany. Vo vzťahu k úkonu právnej služby - prevzatie a príprava zastúpenia zo strany JUDr. Hudáka je rovnako účelne vynaloženým nákladom, nakoľko je jeho právom vymeniť v priebehu konania advokáta, najmä ak stratí dôveru voči tomu predchádzajúcemu, čo bol aj predmetný prípad. V nadväznosti na uvedené žiada, aby odvolací súd potvrdil rozsudok Okresného súdu v Trnave vo veci samej ako vecne správny a o náhrade trov konania rozhodol tak, že mu prizná náhradu trov prvostupňového konania ako aj náhradu trov odvolacieho konania.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 204 ods. 1 O.s.p.), oprávnenou osobou - účastníkom konania (§ 201 O.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 201 a § 202 O.s.p.), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 205 ods. 1 O.s.p.), a že odvolatelia použili zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 205 ods. 2 písm. d) a f) O.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.), a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľky nie je možné priznať úspech, keďže napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa vo veci je vecne správne a sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, avšak odvolanie odporcu v časti náhrady trov konania je dôvodné a preto ho v tejto časti bolo potrebné zmeniť.

Pretože vo veci samej odvolací súd preberá súdom prvého stupňa zistený skutkový stav pokiaľ ide o preukázané skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie navrhovateľkou uplatneného nároku, keď prvostupňový súd v dostatočnom rozsahu vykonal potrebné dokazovanie, jeho výsledky jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach správne vyhodnotil a dospel i k správnym skutkovým záverom, a pretože v celom rozsahu zdieľa jeho právny záver vo veci, keď prvostupňový súd na vec aplikoval správne zákonné ustanovenia a zároveň ich i správne vyložil, s poukazom na § 219 ods. 2 O.s.p. odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov prvostupňového súdu odchýliť a nemôže preto dať za pravdu odvolateľke. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia s poukazom na odvolacie dôvody sa žiada dodať iba nasledovné:

Navrhovateľka sa svojím návrhom domáha určenia, že je vlastníčkou nehnuteľností zapísaných na LV č. XXXX, vedenom Okresným úradom Hlohovec, katastrálny odbor, katastrálne územie T., pozemok parcela registra C, parcela č. 2817 o výmere 22 m², druh pozemku, zastavené plochy a nádvoria, pozemok parcela registra C, parcela č. 2821/1 o výmere 185 m², ostatné plochy, pozemok, parcela registra C, parcela č. 2821/2 o výmere 214 m², ostatné plochy vo veľkosti spoluvlastníckeho podielu 1. Podľa znenia uvedeného v odvolaní žiada, aby súd určil, že navrhovateľka je výlučnou vlastníčkou spoluvlastníckeho podielu o veľkosti 1 vzhľadom k celku na nehnuteľnostiach pozemok parcela registra C, parcela č. 2817 o výmere 22 m², druh pozemku, zastavené plochy a nádvoria, pozemok parcela registra C, parcela č. 2821/1 o výmere 185 m², ostatné plochy, pozemok, parcela registra C, parcela č. 2821/2 o výmere 214 m², ostatné plochy, všetko zapísané na LV č. XXXX, vedenom Okresným úradom Hlohovec, katastrálny odbor, pre katastrálne územie T., okres Hlohovec.

V konaní navrhovateľka tvrdila, že konanie odporcu, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi spočíva v tom, že odporca sa k jej sestre G. správal hrubo, resp. používal v komunikácii s ňou opakovanie hrubé urážky v spoločnosti absolútne neakceptovateľné, pričom G.K. sa voči nemu takéhoto konania nedopustila a ani takéto konanie nevyvolala. Taktiež, že celá rodina vrátane navrhovateľky bola vystavená psychickému ataku zo strany odporcu v tom, že neplatením splátok úveru z jeho strany stratí strechu nad hlavou.

Podľa § 630 OZ, darca sa môže domáhať vrátenia daru, ak sa obdarovaný správa k nemu alebo členom jeho rodiny tak, že tým hrubo porušuje dobré mravy.

Ako to vyplýva z konštantnej judikatúry predpokladom úspešného uplatnenia práva darcu na vrátenie daru v zmysle súdom prvého stupňa aplikovaného § 630 Občianskeho zákonníka, je také správanie sa obdarovaného k darcovi alebo členom jeho rodiny, ktoré hrubo porušuje dobré mravy. Predpokladom úspešného uplatnenia práva darcu teda nie je akékoľvek správanie sa obdarovaného alebo len jeho samotná nevďačnosť, ale také správanie, ktoré s ohľadom na všetky okolnosti konkrétneho prípadu možno kvalifikovať ako hrubé porušenie dobrých mravov. Ide buď o porušenie značnej intenzity, alebo o porušovanie sústavné, alebo aj neposkytnutie potrebnej pomoci darcovi alebo iným osobám, ktoré patria k členom rodiny darcu, ktorá povinnosť vyplýva buď z právnych noriem, alebo zo zmluvného vzťahu. Pri posudzovaní či určité konkrétne správanie sa obdarovaného možno považovať za hrubé porušenie dobrých mravov, pritom treba vychádzať z princípu vzájomnosti, tzv. že treba brať do úvahy a hodnotiť aj správanie sa darcu, zistiť, či tento sám sa nespráva voči obdarovanému v rozpore s dobrými mravmi a či práve jeho správanie sa nie je príčinou nevhodného správania sa obdarovaného voči nemu alebo členom jeho rodiny. Ťažko totiž považovať správanie sa jedného účastníka k druhému za konanie v rozpore s dobrými mravmi, keď tento druhý účastník svojím konaním takéto správanie sám vyvoláva

a vyprovokúva. V takom prípade možno len všeobecne konštatovať, že ide o spôsob spoločensky nežiaducej vzájomnej komunikácie. Výnimkou by pritom bolo iba také správanie sa obdarovaného, ktoré by bolo v zrejmom nepomere k správaniu sa samotného darcu.

Navrhovateľka uvádzala, že tým, že odporca nesplácal úver, konal v rozpore s dobrými mravmi, nakoľko tam bola reálne hrozba straty strechy nad hlavou. Tak ako bolo už konštatované aj prípadné nesplácanie úveru dlžníkom nemožno považovať za konanie v rozpore s dobrými mravmi. Z dokazovania vykonaného pred súdom prvého stupňa je zrejmé, že úver splácala G.K. za pomoci jej rodinných príslušníkov. I odvolací súd je skôr toho názoru, že medzi odporcom a G.K. existovala dohoda o splácaní úveru a vzhľadom k tomu, že tento mal byť poskytnutý za účelom výstavby rodinného domu v ktorom býva G.K. i s rodinou a ktorý má nadobudnúť do výlučného vlastníctva je to logické. I keď výpovede svedkov boli v prospech navrhovateľky, SMS správy predložené odporcom zasa svedčia o opaku. I v prípade, ak by však bolo preukázané, že odporca neplnil splátky úveru vedome, treba zohľadniť okolnosť, že úver bol použitý na výstavbu rodinného domu, v ktorom býva G.K. i s rodinou. Navyše navrhovateľka neprodukovala také dôkazy, ktoré svedčili o opaku a preukazovali by účelové konanie odporcu s úmyslom, aby došlo k strate nehnuteľnosti, v ktorej G.K. i s rodinou býva. Súd prvého stupňa sa dostatočne s týmto argumentom navrhovateľky vysporiadal, preto v podrobnostiach na ne odvolací súd odkazuje.

K argumentácii odvolateľky ohľadom toho, že súd prvého stupňa nepovažoval výsluch svedkov za vierohodný odvolací súd udáva, že prisudzovanie hodnoty pravdivosti konkrétnemu dôkazu predpokladá, že sudca takýto dôkaz posudzuje najskôr izolovane z hľadiska vierohodnosti toho, kto ho podáva a či správa sama osebe (svedecká výpoveď) je svojím obsahom pravdepodobná, alebo nie. Ak obe svedkyne sú sestry navrhovateľky, je možné predpokladať, že môžu mať rovnaký záujem na výsledku sporu ako navrhovateľka a tým, že navrhovateľka nevie svoje tvrdenia preukázať nezáujatými, nezávislými (nezaiterovanými) svedkami, o svedeckých výpovediach sestier potom je možné mať isté pochybnosti a považovať ich za menej dôveryhodné ako svedecké výpovede osôb, ktoré nemajú žiaden vzťah k účastníkom konania, resp. k predmetu konania.

Ako ďalší dôvod porušenia dobrých mravov malo ísť o opakovane hrubé urážky, ktorých sa mal odporca dopúšťať voči sestre navrhovateľky G.K.. Odvolací súd udáva, že musí ísť o také konanie, ktoré dosahuje hrubé porušenie dobrých mravov, avšak kde treba vychádzať z princípu vzájomnosti, tzn. že treba brať do úvahy a hodnotiť aj správanie sa darcu, zistiť, či tento sám sa nespráva voči obdarovanému v rozpore s dobrými mravmi a či práve jeho správanie sa nie je príčinou nevhodného správania sa obdarovaného voči nemu alebo členom jeho rodiny. Z výsluchu svedkyne G.K. vyplynulo, že s odporcom sa rozišli v zlom a od roku 2010 komunikovali len cez SMS a to ohľadom vecí okolo rozostavaného rodinného domu a hypotéky. Uviedla tiež, že odporca sa jej vyhrážal nech platí splátky inak príde o strechu nad hlavou. Z už uvedenej výpovede svedkyne je zrejmé, že vzťahy medzi nimi nie sú dobré od ich rozchodu a vyplýva to z nevysporiadania majetkových vecí ohľadom čoho i prebieha iné konanie (zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva). Spôsob vyjadrovania sa, pokiaľ je pravdivým, nemožno hodnotiť ako hrubé správanie sa odporcu najmä pokiaľ vyplýva už z vyššie uvedených skutkových okolností. Pokiaľ ide o incident z marca 2014, ktorý je predmetom i priestupkového konania, tu je tiež zrejmé, že reakcia odporcu resp. jeho výstup voči svedkyňi G.K. vyplýva zo vzájomných vzťahov najmä s ohľadom na prebiehajúce konanie o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva. Tu odvolací súd k argumentom uvedeným súdom prvého stupňa iba dodáva, že predpokladom aplikácie ust. § 630 OZ je kvalifikované porušenie morálnych pravidiel konkrétnym správaním obdarovaného, ktorého stupeň závažnosti je hodnotený podľa objektívnych kritérií a nielen podľa subjektívneho názoru darcu (viď rozhodnutie NS ČR sp. zn. 33 Cdo 793/2013). Ani svedkyňa C. E. sa bližšie k vyjadrovaniu sa odporcu voči sestre G.K. nevyjadřila (až na vyššie uvedený incident v marci 2014), uviedla iba všeobecne to, že sa vulgárne vyjadřoval v SMS- kách. Z uvedenej svedeckej výpovede sa nedá zistiť ako často odporca jej sestre písal a čo. Teda aké konkrétne vulgarizmy používal a pri akej príležitosti. Ani vyjadrovanie sa odporcu spôsobom, že úver platiť nebude a je mu to jedno, nemožno považovať za také správanie sa odporcu, ktorým by hrubo porušoval dobré mravy s ohľadom na okolnosti, keď odporca uviedol (a v podstate to nebolo popreté), že sa na stavbe rodinného domu podieľal jednak z prostriedkov poskytnutých mu na základe úveru, jednak z vlastných finančných prostriedkov a svojim časom.

S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd uzatvára, že odporca tým, že nehradil splátky úveru neporušil dobré mravy a vykonaným dokazovaním nebolo preukázané ani iné správanie odporcu takej intenzity, ktoré by bolo porušením dobrých mravov.

Dokazovaním vykonaným prvostupňovým súdom bolo preukázané, že vzťahy medzi účastníkmi a najmä medzi odporcom a sestrou navrhovateľky G.K. sú v podstate od ich rozchodu problematické a konfliktné, pričom táto konfliktnosť je obojstranná a vzájomná. S poukazom na vyššie uvedené i odvolací súd zhodne s prvostupňovým dospel k záveru, že v danej veci nebolo preukázané naplnenie základnej zákonnej podmienky umožňujúcej darcovi domáhať sa vrátenia daru od obdarovaného podľa hypotézy § 630 Občianskeho zákonníka, a to také správanie sa obdarovaného odporcu voči navrhovateľke - daryni, ktorým by došlo k hrubému porušeniu dobrých mravov. Keďže z tohto dôvodu nebolo možné žalobe vyhovieť, prvostupňový súd správne návrh navrhovateľky v celom rozsahu ako nedôvodný zamietol.

Odvolací súd však dodáva, že i za predpokladu preukázania takého správania odporcu, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako správanie, ktoré hrubo porušuje dobré mravy, i tak by návrhu navrhovateľky nebolo možné vyhovieť.

Navrhovateľka sa svojím návrhom domáha určenia, že je vlastníčkou nehnuteľností zapísaných na LV č. XXXX, vedenom Okresným úradom Hlohovec, katastrálny odbor, katastrálne územie T., pozemok parcela registra C, parcela č. 2817 o výmere 22 m², druh pozemku, zastavené plochy a nádvoría, pozemok parcela registra C, parcela č. 2821/1 o výmere 185 m², ostatné plochy, pozemok, parcela registra C, parcela č. 2821/2 o výmere 214 m², ostatné plochy vo veľkosti spoluvlastníckeho podielu 1. Podľa znenia uvedeného v odvolaní žiada, aby súd určil, že navrhovateľka je výlučnou vlastníčkou spoluvlastníckeho podielu o veľkosti 1 vzhľadom k celku na nehnuteľnostiach pozemok parcela registra C, parcela č. 2817 o výmere 22 m², druh pozemku, zastavené plochy a nádvoría, pozemok parcela registra C, parcela č. 2821/1 o výmere 185 m², ostatné plochy, pozemok, parcela registra C, parcela č. 2821/2 o výmere 214 m², ostatné plochy, všetko zapísané na LV č. XXXX, vedenom Okresným úradom Hlohovec, katastrálny odbor, pre katastrálne územie T., okres Hlohovec.

Podľa výpisu z LV č. XXXX, kat. územie T. je navrhovateľka podielovou spoluvlastníčkou v 1 k celku nehnuteľností pozemok parcela registra C, parcela č. 2817 o výmere 22 m², druh pozemku, zastavené plochy a nádvoría, pozemok parcela registra C, parcela č. 2821/1 o výmere 185 m², ostatné plochy, pozemok, parcela registra C, parcela č. 2821/2 o výmere 214 m², ostatné plochy, všetko zapísané na LV č. XXXX, vedenom Okresným úradom Hlohovec, katastrálny odbor, pre katastrálne územie T., okres Hlohovec.

Na základe uvedeného preto nemožno vyhovieť návrhu navrhovateľky o určenie, že je výlučnou vlastníčkou spoluvlastníckeho podielu o veľkosti 1 vzhľadom k celku na nehnuteľnostiach, pokiaľ tomu už tak je, o čom svedčí i výpis z LV č. XXXX. Preto správne sa mala navrhovateľka domáhať určenia, že je vlastníčkou celej nehnuteľnosti. (viď rozhodnutie NS ČR sp. zn. 22 Cdo 1968/2000)

S poukazom na vyššie uvedené, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej, ako vecne správny, s použitím § 219 O.s.p. potvrdil.

Inak však tomu bolo v časti o náhrade trov konania. Odvolací súd sa nestotožňuje s nepriznaním trov konania tak, ako si ich uplatnil odporca prostredníctvom svojho právneho zástupcu. Náhradu trov konania si vyčíslil včas a správne, keď súdu tieto i preukázal predložením technického preukazu a keďže nejasnosti uvádzané súdom prvého stupňa odstránil, odvolací súd zmenil rozhodnutie súdu prvého stupňa a priznal odporcovi náhradu trov konania vo výške 1.529,26 eur (381,80 eur ako odmena za zastupovanie + 49,64 eur ako režijný paušál + 514,07 eur ako cestovné výdavky a náhrada za stratu času právneho zástupcu odporcu + 583,75 eur ako cestovné výdavky odporcu), ktoré sú vyčíslené nasledovne a pozostávajú: z 2 úkonov právnej pomoci po á 61,84 eur (za príprava a prevzatie zo dňa 3. 10. 2014 (JUDr. Jozef Bičan), písomné podanie na súd zo dňa 29. 10. 2014 (JUDr. Jozef Bičan)) + zo 4 úkonov právnej pomoci po á 64,53 eur (účasť na pojednávaní dňa 12. 2. 2015 (JUDr. Jozef Bičan), účasť na pojednávaní dňa 28. 4. 2015 (JUDr. Jozef Bičan) účasť na pojednávaní dňa 10. 9. 2015 (JUDr. Daniel Hudák) účasť na pojednávaní dňa 1. 12. 2015 (JUDr. Daniel Hudák) v zmysle §11 ods. 1 písm. a) vyhl. č. 655/2004 Z.z, bola v r. 2015, čo je suma 381,80 eur + režijný paušál 2 x á 8,04 eur (za úkony v r. 2014) a 4 x á 8,39 eur (za úkony v r. 2015), čo je celkom 49,64 eur + náhrada straty času za účasť na

pojednávani dňa 12. 2. 2015 cesta Trenčín - Trnava a späť 4 polhodiny, dňa 28. 4. 2015 cesta Trenčín - Trnava a späť 4 polhodiny, dňa 10. 9. 2015 cesta Žilina - Trnava a späť 6 polhodín, dňa 1. 12. 2015 cesta Žilina - Trnava a späť 6 polhodín x á 13,98 eur + advokát - cestovné dňa 12.02.2015 ((Trnava - Trenčín a späť = 75 km x 2); spotreba 7,7 l/100 km (Opel Insignia), cena benzínu 1,19 eur/liter; palivo 13,74 eur, amortizácia 27,45 eur (150 x 0,183 eur) + dňa 28.04.2015 ((Trnava - Trenčín a späť = 75 km x 2); spotreba 7,7 l/100 km (Opel Insignia), cena benzínu 1,36 eur/liter; palivo 15,71 eur, amortizácia 27,45 eur (150 x 0,183 eur) + dňa 10.09.2015 ((Trnava - Žilina a späť = 150 km x 2); spotreba 5,4 l/100 km (Škoda Rapid Spaceback), cena benzínu 1,261 eur/liter; palivo 20,43 eur, amortizácia 54,90 eur (300 x 0,183 eur) + dňa 01.12.2015 ((Trnava - Žilina a späť = 150 km x 2); spotreba 5,4 l/100 km (Škoda Rapid Spaceback), cena benzínu 1,228 eur/liter; palivo 19,89 eur, amortizácia 54,90 eur (300 x 0,183 eur), čo je suma 514,07 eur + odporca - cestovné dňa 12.02.2015 ((Trnava - Česká Třebová a späť = 280 km x 2); spotreba 6,9 l/100 km (BMW 530d), cena nafty 1,114 eur/liter; palivo 43,04 eur, amortizácia 102,48 eur (560 x 0,183 eur) + dňa 28.04.2015 ((Trnava - Česká Třebová a späť = 280 km x 2); spotreba 6,9 l/100 km (BMW 530d), cena nafty 1,219 eur/liter; palivo 47,10 eur, amortizácia 102,48 eur (560 x 0,183 eur) + dňa 10.09.2015 ((Trnava - Česká Třebová a späť = 280 km x 2); spotreba 6,9 l/100 km (BMW 530d), cena nafty 1,074 eur/liter; palivo 41,50 eur, amortizácia 102,48 eur (560 x 0,183 eur) + dňa 01.12.2015 ((Trnava - Česká Třebová a späť = 280 km x 2); spotreba 6,9 l/100 km (BMW 530d), cena nafty 1,092 eur/liter; palivo 42,19 eur, amortizácia 102,48 eur (560 x 0,183 eur).

To boli dôvody, pre ktoré došlo k zmene napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa v časti trov konania podľa § 220 O. s. p. tak ako je to uvedené v druhej vete výroku tohto rozsudku odvolacieho súdu.

V odvolacom konaní úspešnému odporcovi vzniklo podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. právo na náhradu trov odvolacieho konania voči v odvolaní neúspešnej navrhovateľke, ktoré mu odvolací súd priznal vo výške 116,16 eur a ktoré sú vyčíslené nasledovne: 1 úkon právnej služby - spísanie odvolania á 33 eur (1/2 z hodnoty 66 eur, čo je tarifná odmena za jeden úkon právnej služby) + režijný paušál á 8,58 eur za podané odvolanie voči trovám konania a 74,58 eur (1 úkon právnej služby á 66 eur) + 8,58 eur režijný paušál za vyjadrenie k odvolaniu navrhovateľky, ktoré mu súd priznal tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku. Pri vyčíslení trov konania za podané odvolanie si odporca uplatnil 1/2 zo sumy 86,32 eur, ako tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby z tarifnej hodnoty vo výške 1529,26 eur. Odvolací súd však vychádzal zo sumy 66 eur, čo je základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby podľa § 11 ods. 1 vyhl. č. 655/2004 Z.z. s ohľadom na predmet konania vo veci samej.

Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je možné podať odvolanie.